

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 marca 2013 r.,
sprawy G. G.
skazanego z art. 281 i in. kk
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 28 sierpnia 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 2 listopada 2011 r.;

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, wyrokiem z dnia 2 listopada 2011 r. skazał G. G. za przestępstwo z art. 281 k.k. w zb. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

W apelacjach od tego wyroku oskarżony i jego obrońca podnieśli zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, obrazy prawa procesowego – art. 399 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., art. 170 § 3, 4 i 5 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2012 r., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne.

W kasacji od tego wyroku obrońca skazanego zarzucił:
rażącą obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku
zwłaszcza:

- 1) art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.,
polegającą na zaaprobowaniu przez Sąd odwoławczy wadliwej i jednostronnej
oceny dowodów dokonanej przez sąd *meriti*, uwzględniającej jedynie
okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego G. G., podczas gdy
podstawę wyroku może stanowić jedynie całokształt okoliczności ujawnionych
w toku rozprawy głównej, a ponadto na akceptacji rozstrzygnięcia Sądu I
instancji w zakresie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść
oskarżonego, zwłaszcza w świetle wyjaśnień samego oskarżonego oraz
zeznań świadków [...] oraz ekspertyz kryminalistycznych, a następnie
niewykazaniu w sposób wnikliwy zasadności lub niezasadności podnoszonych
w apelacji zarzutów;
- 2) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na:
  - zaaprobowaniu przez Sąd odwoławczy wadliwej i jednostronnej oceny
dowodów dokonanej przez sąd *meriti* jak również na akceptacji dowolnej i
wybiórczej, a nie swobodnej oceny dowodów, dokonanej przez w/w Sąd,
zwłaszcza w kontekście oceny zeznań świadków [...],
  - zaaprobowaniu przez Sąd odwoławczy dowolnej oceny materiału
dowodowego, dokonanego z przekroczeniem przez Sąd I instancji granic
swobodnej oceny dowodów przy ocenie wyjaśnień oskarżonego G. G. i
kwestionowanie w zasadniczej części jego wyjaśnień jako niekorelujących z
zeznaniem funkcjonariuszy Policji,
  - zaaprobowaniu przez Sąd odwoławczy dowolnej oceny materiału
dowodowego, dokonanego z przekroczeniem przez Sąd I instancji granic
swobodnej oceny dowodów, polegającego na przyjęciu, iż oskarżony G. G.
celem utrzymania się w posiadaniu zabranego mienia, użył w stosunku do
funkcjonariuszy Policji przemocy poprzez oddanie strzału z nieustalonej broni
palnej, w sytuacji gdy brak jest dowodów wskazujących, iż oddano wobec w/w
świadków jakiegokolwiek strzały z broni palnej,
- 3) art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., polegającą na dowolnej i wybiórczej, a nie
swobodnej ocenie dowodów, dokonanej przez Sąd odwoławczy w kontekście
oceny zeznań świadków R. K. i D. R., zwłaszcza tego ostatniego świadka, który

przed Sądem odwoławczym zeznał, iż to on dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu G. G.,

- 4 art. 399 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na zaaprobowaniu przez Sąd odwoławczy istotnego uchybienia dokonanego przez Sąd I instancji poprzez brak uprzedzenia oskarżonego o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. 1 a/o w kierunku art. 281 k.k. co w konsekwencji uniemożliwiło oskarżonemu skorzystanie z gwarancji do skutecznej obrony przed nowymi okolicznościami, które w znaczący sposób pogarszały jego sytuację prawną,
- 5 art. 170 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. polegającą na zaaprobowaniu przez Sąd odwoławczy istotnego uchybienia dokonanego przez Sąd I instancji poprzez oddalenie szeregu wniosków dowodowych mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, stawiając postulat szybkości i ekonomiki procesowej ponad obowiązek dążenia do ustalenia prawdy materialnej, pozbawiając jednocześnie oskarżonego prawa do obrony, w szczególności poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie świadków A. W. i T. O.,
- 6 art. 167 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. polegającą na zaaprobowaniu przez Sąd odwoławczy istotnego uchybienia dokonanego przez Sąd I instancji poprzez nie rozpoznania wniosków dowodowych o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu mechanoskopii.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, względnie przy uznaniu oczywistej niesłuszności skazania – o uniewinnienie oskarżonego.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w G. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty przedstawione w kasacji jawią się jako bezzasadne i to w stopniu oczywistym. Skarżący powieli argumentację zawartą uprzednio w apelacji dokonując jedynie korekty w redakcji poszczególnych zarzutów, które przedstawia jako rażące naruszenie prawa procesowego. W istocie zarzuty te odnoszą się do kwestionowania ustaleń faktycznych, natomiast autor kasacji zdaje się traktować postępowanie kasacyjne jako ponowną kontrolę odwoławczą odnosząc się po raz kolejny do zarzutów stawianych sądowi I instancji.

1. Rażąca obraza przepisów postępowania art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

Zarzut ten jest dokładnym powieleniem zarzutu 1 apelacji, ze zmianą redakcyjną na obrazę prawa procesowego, podczas gdy w apelacji kwestionowano ustalenia faktyczne. Skarżący po raz kolejny podnosi, że podstawę ustaleń może stanowić jedynie całościowy dowód. Powołuje przy tym dowody, które w ocenie obrony świadczą na korzyść skazanego, a których nie uwzględnił Sąd odwoławczy. Wbrew twierdzeniom skarżącego dowody te zostały przez orzekające w sprawie sądy uwzględnione i szczegółowo omówione. Na str. 19-23 Sąd Okręgowy w sposób logiczny i wyczerpujący odniósł się do oceny zeznań świadków [...]. Sąd przywołał przeciwdowody, które podważyły wersje podawane przez świadków i szczegółowo je omówił.

2. Rażąca obraza przepisów postępowania art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Zarzut ten także stanowi powielenie zarzutu apelacyjnego z pkt 2. Sąd Rejonowy z zachowaniem zasady obiektywizmu przeanalizował i ocenił zgromadzony materiał dowodowy i nie ma przy tym znaczenia fakt dostrzeżonych przez Sąd odwoławczy uchybień, albowiem te nie miały wpływu na treść orzeczenia. Sąd Okręgowy odniósł się w uzasadnieniu zarówno do kwestionowanych dowodów, przemawiających na niekorzyść skazanego, jak i na jego korzyść, wykazując dlaczego i w jakim zakresie obdarzono je wiarą lub odmówiono wiarygodności.

3. Rażąca obraza przepisów postępowania art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k.

Jak oczywiście bezzasadny jawi się także zarzut naruszenia art. 4 i 7 k.p.k., w którym skarżący powołuje się na dowolną i wybiórczą ocenę materiału dowodowego, z pominięciem dowodów przemawiających na korzyść skazanego. Skarżący zupełnie pomija, że Sąd odwoławczy nie dokonywał własnej, odmiennej oceny dowodów, a jedynie kontrolował prawidłowość orzeczenia sądu *meriti*. Nie jest zatem możliwe naruszenie przez Sąd odwoławczy wskazanych przez autora kasacji przepisów.

4. Rażąca obraza przepisów postępowania art. 399 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Zarzut ten z drobną zmianą redakcyjną, w której powołano się także na obrazę przepisów art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 433 § 1 k.p.k., stanowi powielenie apelacyjnego zarzutu z pkt. 3. Sąd Okręgowy dostrzegł naruszenie przepisu prawa

procesowego art. 399 k.p.k., którego dopuścił się Sąd Rejonowy. Jednocześnie, Sąd odwoławczy prawidłowo ocenił, że nie miało to wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia (str. 25-26 uzasadnienia SO).

5. Rażąca obraza przepisów postępowania art. 170 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.

6. Rażąca obraza przepisów postępowania art. 167 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.

Zarzuty te stanowią dokładne powielenie apelacyjnych zarzutów z pkt 4 i 5. Skarżący nie wykazuje przy tym, w jaki sposób rzekome uchybienia Sądu odwoławczego miałyby wpłynąć na treść zaskarżonego orzeczenia. Co więcej, podnoszone w uzasadnieniu kasacji argumenty wprost odnoszą się do sposobu procedowania Sądu *meriti*, który niezasadnie - zdaniem skarżącego - oddalił wnioski dowodowe.

Odnosząc się do nie rozpoznania wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu mechanoskopii, Sąd Okręgowy wskazał, że faktem jest, iż wniosku tego nie rozpoznano. Niemniej, jak zaznaczył Sąd Okręgowy, nie może to być uznane za mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, albowiem przedmiotowy wniosek dotyczył pojazdu, który nie był objęty zarzutem, a zatem po pierwsze podlegałby oddaleniu z uwagi na to, że dowodu nie da się przeprowadzić, a po drugie - z uwagi na to, że zmierzał do przedłużenia postępowania (str. 24 uzasadnienia SO).

W zakresie wniosków o przesłuchanie świadków Sąd Okręgowy wskazał, że kwestie te zostały rozstrzygnięte przez Sąd *meriti*, który szczegółowo wyjaśnił powody swojej decyzji (str. 24-25 uzasadnienia SO).

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.